

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XXVI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

Philippus quoque non cessabat conciliare sibi fauorem plurimorum, posteaquam Aquisgranum in regem est coronatus: ipsamque Coloniā infestus persequēbatur, & ducem inter alia de Limburg suę parti inclinauit. Is tum erat ductor Ottoniarum copiarum. Cum enim Philippus Colonię propinquaret, hic dux, qui prefectus erat urbis, agmina eduxit in Philippum. Aderat ipse Otto cum ducis memorati filio, & archiepiscopo Brunone: Accerrima pugna conferitur: ipso tamen duce segnius administrante prælium, cecidēre viri quadringenti ex Ottonis parte, multi præterea capti. Otto ipse vulneratus elabatur cum archiepiscopo & ducis filio, inque arcem Wassenberg fugiens se recepit. Sed cum ibi ferendę obsidioni securus non esset, noctū clam cum ducis filio proficiscitur, archiepiscopo ibi subsistente. Assunt hostes die postera, & hostem conclusisse rati, alacrius obsident & oppugnant, expugnantque arcem. Captum archiepiscopum in Herbipolim diuturna captiuitate perducunt. Inde verò cum Papa misisset in Germaniam componendę rei gratia duos cardinales, in Quedelenborg conuentus agebatur Imperij. Ibi multa sunt ventilata: Sed tamen priusquam reges conuenirent, cardinales apud Philippum, penes quem difficiliores partes sunt rati se reperuros, agebant, ostendentes illi summi pontificis ad pacem propensissimam voluntatem. Cumque ille mandatorum fines ex illis scrutaretur, dixēre: Si Bruno captus vinculis laxaretur, & omni captiuitate, tum ipsum quoque Philippum excommunicatione soluendum. Rex se nullo modo in laxationem capti posse assensum præbere ostendit, nisi ex sententia omnium principum, & præsertim Adolphi, qui propter se pateretur sui honoris detrimentum.

mentū. Cardinales, quo pacto incertū, metu, an fauore, munere, an pmissis flexi, Philippū absoluērūt, Brunone non laxato. Tum ad Ottonē quoq³ regē se contulēre, illum de rebus interpellāturi. Sciscitatur ille, quid apud Philippum inuenerint? Respondent, itā rerū exitisse necessitatē, vt illum vinculo soluerent excōmunicatiōis, vt pacatiore ad reliqua cōponenda vterentur. Excandescens rex, literas summi pontificis, quas ad se clāculū super mandato cardinalium dedisset, protulit: Haec, inquit, ostendent, si mandati fines impleueritis: Sic enim stetit sententia pontificis: sine vinculo corporali Brunonis, non laxandum spiritale Philippi. Erubuēre cardinales, & benè sperare iubentes Ottonem, redeunt ad Philippum: Ostendunt Brunonē omni pacto laxandum, alioquin absolutionem, quam impenderant, euanescere. Inuitus laxauit archiepiscopum: & paucis adhibitis, descendit regis in colloquiū: Ibi multis vtrōq³ dictis, sine fine disceditur. Philippus tamen intentus rei, eundē Brunonem iterū capi, & in arce munitissima Rodenburg inuisit asseruari. Papa, vbi res innotuit, scripsit Philippo, nisi laxaret Brunonem, ilicō grauioribus ipse vinculis teneretur. Cuius rei gratia solutum remisit ad summum pontificem, vt ibi remaneret, donēc Adolpho promissio fieret: dispensatumq³ tantisper cum Adolpho, vt ducentas annuas de teloneo Bunnensi, & tantundem de Coloniensi, & octo stipendia in ipsa ciuitate perciperet: quibus rebus perfectis, Bruno ad ecclesiam suam quietus regreditur.

CAPVT XXVII.

Annus erat quartus post mille ducentos, cum iam vniuersa Nordalbingia sub rege Danie Svaldemaro esset: qui euocatum Adelbertum comitem de Orlemun-